

Sygnatura akt III U 1340/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Konin, dnia 22-05-2014 r.

Sąd Okręgowy w Koninie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący - Sędzia – **SO Maria Dorywalska**

Protokolant: sekretarz sądowy Marcin Jamrószka

po rozpoznaniu w dniu 22-05-2014 r. w Koninie

sprawy **(...)W. T.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w P.**

o **rentę w związku z chorobą zawodową**

na skutek odwołania **W. T.**

od decyzji **Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w P.**

z dnia 31-10-2013r. znak: (...)

Zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje W. T. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową - od daty złożenia wniosku na stałe.

Sygnatura akt III U 1340/13

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w P. Inspektorat w K. decyzją z dnia 30 października 2013 roku, znak: (...) odmówił W. T. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową wskazując w uzasadnieniu, że Komisja Lekarska ZUS w orzeczeniu z dnia 21 października 2013 roku nie stwierdziła stanu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową, a zatem nie została spełniona przesłanka konieczna do przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową.

Odwołanie od powyższej decyzji złożyła W. T. wnosząc o jej zmianę i przyznanie renty z tytułu niezdolności do pracy w związku ze stwierdzonymi chorobami zawodowymi. W uzasadnieniu odwołująca podała, że przez 33 lata pracowała w szkole jako nauczyciel nauczania początkowego. Po kilku latach pracy rozpoczęły się problemy z gardłem, od 2000 roku leczy się u laryngologa i foniatry, który stwierdził zaburzenia czynnościowe w obrębie narządu głosu.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie oraz zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego podtrzymując argumentację zawartą w zaskarżonej decyzji, że przeprowadzone przez organ rentowy postępowanie wykazało, iż brak jest podstaw do przyznania odwołującej prawa do wnioskowanego świadczenia ponieważ Komisja Lekarska ZUS nie uznała odwołującej za niezdolną do pracy w związku z chorobą zawodową.

Sąd ustalił i zważył, co następuje:

W. T. urodziła się w dniu (...).

Z wykształcenia jest nauczycielem. Przez 33 lata pracowała jako nauczyciel nauczania początkowego, a następnie bibliotekarz. Od 2000 roku pozostaje pod opieką lekarza laryngologa, z uwagi na pojawiające się problemy z gardłem. U odwołującej pojawiła się chrypka, chrząkanie, zanikanie głosu.

Decyzją z dnia 17 września 2012 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych przyznał odwołującej W. T. prawo do emerytury od dnia 1 września 2012 roku, tj. od dnia ustania zatrudnienia.

W dniu 29 maja 2013 roku odwołująca wystąpiła z wnioskiem o przyznanie prawa do renty w związku z chorobą zawodową.

Lekarz Orzecznik ZUS po przeprowadzeniu bezpośredniego badania odwołującej oraz po zapoznaniu się z dokumentacją medyczną w orzeczeniu z dnia 11 lipca 2013 roku ustalił, że nie jest ona niezdolna do pracy ustalając jednocześnie 15% stały uszczerbek na zdrowiu spowodowany skutkami choroby zawodowej stwierdzonej decyzją z dnia 24 kwietnia 2013 roku, nr (...) na skutek rozpoznania obciążeń narządu głosu – dysfonii hyperfunkcjonalnej małego stopnia.

Z uwagi na powyższe decyzją z dnia 26 lipca 2013 roku organ rentowy przyznał W. T. prawo do jednorazowego odszkodowania z tytułu choroby zawodowej w wysokości odpowiadającej 15% stałego uszczerbku na zdrowiu.

Ponadto Zakład Ubezpieczeń Społecznych decyzją z dnia 6 sierpnia 2013 roku odmówił odwołującej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową.

Na skutek sprzeciwu odwołującej od orzeczenia Lekarza Orzecznika ZUS z dnia 11 lipca 2013 roku poddana ona zostało badaniu przez Komisję Lekarską ZUS, która w orzeczeniu z dnia 21 października 2013 roku ustaliła 15% stały uszczerbek na zdrowiu odwołującej spowodowany skutkami choroby zawodowej stwierdzonej decyzją z dnia 24 kwietnia 2013 roku nr (...) ustalając jednocześnie, że nie jest ona niezdolna do pracy w związku z chorobą zawodową.

Z uwagi na powyższe decyzją z dnia 31 października 2013 roku przyznano odwołującej prawo do jednorazowego odszkodowania z tytułu choroby zawodowej w wysokości odpowiadającej 15% stałego uszczerbku na zdrowiu, a świadczenie wypłacono decyzją z dnia 26 lipca 2013 roku.

Jednocześnie zaskarżoną decyzją odmówiono odwołującej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową.

W toku postępowania Sąd w oparciu o treść przepisu art. 278 k.p.c. przeprowadził dowód z opinii na okoliczność ustalenia, czy odwołująca jest niezdolna do pracy w związku ze stwierdzoną u niej chorobą zawodową, od kiedy, w jakim stopniu i na jaki okres czasu.

Biegła specjalista foniatra po badaniu odwołującej, przeprowadzeniu z nią wywiadu, po przeanalizowaniu dokumentacji medycznej oraz przeprowadzeniu dodatkowych badań stwierdziła u W. T. zaburzenia w funkcjonowaniu krtani mogące mieć związek z wykonywanym zawodem nauczyciela. W krtani potwierdzono niedomykalność fonacyjną w części międzybłoniastej głośni uwarunkowaną niedomogom mięśni przywodzących i napinających fałdy głosowe.

Biegła rozpoznając te schorzenia uznała, że odwołująca jest trwale, częściowo niezdolna do pracy w związku z chorobą zawodową (nie może pracować w zawodzie wymagającym sprawnego aparatu głosowego), niezdolna do pracy od chwili orzeczenia o chorobie zawodowej.

Dodatkowo biegła podkreśliła – mając na względzie 10 letnią pracę odwołującej w bibliotece – że zmiany w krtani i utrzymująca się niewydolność w części międzybłoniastej dają podstawy do przyznania 20% uszczerbku na zdrowiu.

Pozwany organ rentowy nie wniósł zastrzeżeń do treści opinii.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy zgromadzonych w toku postępowania i aktach organu rentowego oraz w oparciu o opinię biegłego lekarza: specjalisty foniatry.

Sąd uznał opinię biegłej za jasną, przekonującą, wyczerpującą oraz w pełni przydatną do rozstrzygnięcia sprawy. Opinia ta sporządzona bowiem została przez specjalistę posiadającą gruntowną wiedzę medyczną, a także doświadczenie zawodowe. Nadto przy sporządzaniu opinii biegła uwzględniła pełną dokumentację medyczną, a także wyniki przeprowadzonych badań należycie uzasadniając swoje stanowisko.

Podstawą rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie był przepis art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 30 października 2002 roku o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz. U. 2009, Nr 167, poz. 1322 j.t.) w związku z art. 57 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 153 poz. 1227 j.t.).

Ustawa wypadkowa odsyła bowiem do przepisów ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w odniesieniu do ustalenia prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, jej wysokości oraz wypłaty.

Definicja ustawowej niezdolności do pracy zawarta jest w przepisie art. 12 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS zgodnie, z którym niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. W przepisach ustępów 2 i 3 cytowanego przepisu jest natomiast mowa o różnicy między niezdolnością do pracy całkowitą oraz częściową. Całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy (art. 12 ust. 2 ustawy o emeryturach i rentach z FUS), zaś częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji (art. 12 ust. 3 ustawy o emeryturach i rentach z FUS).

Zgodnie z treścią art. 13 ustawy o emeryturach i rentach z FUS przy ocenie stopnia i przewidywanego okresu niezdolności do pracy oraz rokowania co do odzyskania zdolności do pracy uwzględnia się:

- 1) stopień naruszenia sprawności organizmu oraz możliwości przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji;
- 2) możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne.

Zasadą jest orzekanie niezdolności do pracy na okres nie dłuższy niż 5 lat (art. 13 ust. 2 ustawy), natomiast niezdolność do pracy orzeka się na okres dłuższy niż 5 lat, jeżeli według wiedzy medycznej nie ma rokowań odzyskania zdolności do pracy przed upływem tego okresu (art. 13 ust. 3 ustawy).

Dodać trzeba, że ustalenie niezdolności do pracy wymaga wiadomości specjalnych w rozumieniu art. 278 § 1 k.p.c., dlatego Sąd w realiach sprawy był zobligowany przeprowadzić dowód z opinii biegłego sądowego o specjalności odpowiadającej schorzeniom ubezpieczonej (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 października 2005 r., I UK 356/04, publ. LEX nr 276241; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 maja 2008 r., sygn. akt I UK 356/07, publ. LEX nr 490392).

Przedmiotem sporu w niniejszej sprawie było to, czy odwołująca jest niezdolna do pracy w rozumieniu przepisu art. 12 ustawy emerytalnej.

W oparciu o przeprowadzone postępowanie dowodowe, w szczególności w oparciu o opinię biegłej specjalisty foniatry Sąd ustalił, że odwołująca W. T. jest częściowo niezdolna do pracy w związku ze stwierdzoną chorobą zawodową. Jednocześnie biegła uznała, że niezdolność ta jest trwała i powstała od chwili stwierdzenia choroby zawodowej, a więc przed wystąpieniem z wnioskiem o świadczenie rentowe.

Wobec powyższego stwierdzić trzeba, że odwołująca spełnia wszystkie przesłanki do przyznania jej prawa do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową na stałe, od daty złożenia wniosku.

Biorąc powyższe pod uwagę Sąd na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję i orzekł jak w sentencji wyroku.

SSO Maria Dorywalska